

Showtime!
Van runway naar Broadway

Showtime!

Castings, jobs en modefeestjes

Tiny Fisscher

moon

Lees ook van Tiny Fisscher:

Ontdekt!

Beroemd!

Covergirl

That's it!

Star Beach

Over van alles, maar vooral over de liefde

Beauty, Body & Brains

Eerste druk 2008

Vijfde druk 2011

www.moonuitgevers.nl

www.tinyfisscher.nl

Tekst © 2008, 2010 Tiny Fisscher

Illustraties © 2008, 2010 Samantha Loman

© 2011 Tiny Fisscher en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Imageselect/Tetra Images

Omslagontwerp Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1189 2

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Lieve Dorith, als ik jou toch niet had...

*When I look in the mirror and the only one there is me
Every freckle on my face is where it's supposed to be
And I know our creator didn't make no mistakes on me
My feet, my thighs, my lips, my eyes; I'm lovin' what I see*

India Arie

*Met alle bochten en wendingen,
en veranderingen van richting,
vindt de rivier ten slotte haar weg naar zee.*

Zen-gezegde

1

'Sed, with a 'd'?' Verbaasd keek ik Jason aan. Al die jaren had ik gedacht dat je setcard schreef.

'Are you sure?' vroeg ik.

'As sure as I am sitting here with you,' antwoordde hij, en hij glimlachte verguld. Waarna hij me uitlegde dat een zekere Sebastian Sed, ooit mede-eigenaar van een modellenbureau, op het idee was gekomen voor dit 'visitekaartje' voor modellen, en dat het sindsdien sedcard heette. Na deze uitleg nam Jason mijn gezicht tussen zijn handen en kuste me. Verlegen kuste ik hem terug.

De dag ervoor was ik om tien uur 's ochtends in Londen aangekomen. Ik was stikzenuwachtig geweest, ik had hem immers al minstens een halfjaar niet gezien. Zou ik nog steeds de kriebels van hem krijgen, of zou het nu toch – waar ik al eerder bang voor was geweest, maar wat toen niet was gebeurd – een tegenvaller zijn?

Algauw bleek dat ik me geen seconde zorgen had hoeven maken. Op het moment dat Jason me op vliegveld Heath-

row in zijn armen sloot, verdwenen al mijn twijfels en wilde ik alleen maar heel dicht bij hem zijn. Ik wilde alleen nog maar genieten van de tweeënhalve dag die we samen zouden hebben.

Even flitsten mijn gedachten terug naar de afgelopen nacht. We hadden niet meteen seks gehad, daar voelde ik me toch niet vrij genoeg voor. We hadden elkaar al zo'n tijd niet gezien en vóór hem was ik nooit met iemand naar bed geweest. Ik voelde me best een beetje een trut dat ik niet tot het uiterste wilde gaan (terwijl we dat vele maanden daarvoor wel hadden gedaan), maar hij vond het helemaal niet erg. *'We have lots of time,'* zei hij. En dat was dat. Maar vanochtend was ik zo lekker loom wakker geworden dat we het alsnog deden en toen kon ik me niet voorstellen waarom ik het de avond ervoor niet had gewild. Het voelde zo natuurlijk en zo vertrouwd, dat ik me afvroeg of het wel echt waar was dat we elkaar zo'n tijd niet hadden gezien.

Na een heerlijk lang ontbijt hadden we vanmorgen een citytour op zo'n oude rode dubbeldekker gemaakt. Lekker toeristje spelen in eigen stad, zei Jason. Ik vond dat in Amsterdam ook altijd geweldig. Dat hij hetzelfde met Londen had, kon ik me goed voorstellen.

Zo uitgelaten als twee kleine kinderen waren we uiteindelijk op de zonovergoten buitentrapp van een kerk terechtgekomen, met een fles cola en belegd stokbrood in de aanslag. Met dit mooie weer was dat veel beter dan op een terras zitten, want dat was in Amsterdam duur, maar in Londen al helemaal niet te betalen.

Het was op die kerktrap dat hij me zijn nieuwe sedcard

liet zien, waarop hij zowel casual als netjes, stoer en sexy te bewonderen was. Ik gaf hem die van mij. Ik was heel tevreden met de foto's van mijn sedcard. Ook Jason was ervan onder de indruk. *'But in the flesh you're even prettier,'* zei hij met een verleidelijke glimlach.

Ik wist bijna niet hoe ik met zijn complimenten moest omgaan. Aan de ene kant kon ik er niet genoeg van krijgen, aan de andere kant werd ik er verlegen van. Ik sloeg een arm om hem heen en keek hem diep in de ogen. *'I can't believe I'm here. This is not a dream, is it?'*

Zachtjes blies Jason een plukje haar voor mijn ogen weg en kustte me.

'If it's a dream, I don't want to wake up...'

2

We zweefden hoog boven de stad. Ik was blij dat ik geen hoogtevrees had. Hoewel, ook met hoogtevrees was dit prima te doen. De enorme cabines van dit grootste reuzenrad ter wereld, de London Eye, waren niet te vergelijken met de wiebelige bakjes van een reuzenrad op de kermis, waarin ik me altijd veel onveilig voelde.

‘*What a view...*’ zei ik met een zucht. We troffen het met het weer: het was glashelder, zodat we een formidabel uitzicht hadden. Gelukkig wisten we een plekje bij het raam te bemachtigen, waarvandaan je niet alleen over de hele stad kon uitkijken, maar ook de omliggende graafschappen kon zien, en zelfs de drie vliegvelden van Londen.

Jason pakte mijn hand en streelde zachtjes met zijn duim over de rug van de mijne.

Ik smolt.

Laatst had ik op televisie een experiment gezien waarin meisjes door een interviewer werden ondervraagd. Eén groepje gewoon op straat, het andere vanuit een reuzenrad.

Het bleek dat de meisjes die met de interviewer in het reuzenrad hadden gezeten, de jongen zonder uitzondering sexier vonden dan de meisjes die op straat door hem waren aangesproken. Uit de proef bleek dat tijdens spannende omstandigheden iemand meer sexappeal heeft dan in gewone situaties.

Ik keek naar Jason. Mij maakte het niet uit. Hem vond ik op de grond net zo aantrekkelijk als in dit reuzenrad.

Hij draaide zijn hoofd naar me toe en beantwoordde mijn verliefde blik.

'A penny for your thoughts,' zei hij.

Ik antwoordde dat hij niet rijk genoeg was om al mijn gedachten te kunnen betalen.

En ik zelf ook niet, dacht ik. Nog steeds voelde ik een steen op mijn maag als ik terugdacht aan de teleurstelling die ik te verwerken had gehad...

Na het reuzenrad gingen we opnieuw naar de trappen van de kerk waar we de dag daarvoor hadden gezeten, deze keer met een grote pizzapunt en een fles water.

'So, sweetie,' zei Jason. *'And now the details of your story.'*

Ik had hem natuurlijk allang over mijn gecancelde job in New York verteld, maar alleen in grote lijnen. Nu hij om de details vroeg, wilde ik hem die best vertellen.

Dat er een werkvergunning voor me geregeld zou worden, begon ik mijn verhaal, en dat ik mezelf knap stom vond dat ik niet had geweten dat zoiets nodig was. Maar dat ze sinds elf september alleen maar strenger waren geworden. Dat je om als model in Amerika te mogen werken minstens vijftig zogenaamde *tearsheets* moet hebben. Vijftig

pagina's uit tijdschriften waar je in hebt gestaan, waarvan je kopietjes naar de immigratiedienst moet sturen. Gelukkig had ik die tearsheets (wel zestig, zelfs) maar soms moet je daarbij ook nog aanbevelingsbrieven hebben van internationale bureaus waar je jobs voor hebt gedaan of aanbevelingen van bekende fotografen met wie je hebt gewerkt. Daarnaast moet je honderdduizend formulieren invullen, om aan te tonen dat je toch écht niet gemist kunt worden in de Amerikaanse modellenwereld.

Zelfs als de shoot op de geplande dag had plaatsgevonden, had het allemaal veel te lang geduurd. Maar de shoot werd ook nog eens vervroegd! Door problemen met de locatie en plotselinge veranderingen in het werkschema van de fotograaf had de art director besloten de shoot eerder te plannen. En toen hadden ze dus een ander model genomen, een meisje dat al in New York woonde en wél een werkvergunning had...

'How unfair!' riep Jason.

Ik was het volledig met hem eens. Wanneer ik er weer aan dacht, werd ik opnieuw woedend.

Ik vertelde hem dat ik dagenlang depri op bed en op de bank had gelegen en me had gerealiseerd dat als je na vier jaar nog niet echt bent doorgebroken, dat misschien ook nooit meer gebeurt. Niet zoals Stijntje, een ander model bij Face, die nadat ze was gescout vrij snel internationaal scoorde en prompt na mijn gecancelde job een miljoenencontract had binnengehaald voor een groot cosmeticamerk!

Ik had haar wel eens ontmoet, en ze was een hartstikke lief meisje, maar wat was ik jaloers geweest! Onze portfolio's stonden bij Face pal naast elkaar in de kast, maar zij

had een miljoenencontract in de wacht gesleept en ik zat werkeloos op de bank. Een paar maanden daarvoor stond ik nog stoer in lingerie op billboards, maar daarna leek de klok van het ene op het andere moment te zijn stilgezet... Geen enkele klant had mij meer in optie genomen, ik was nul komma nul keer geboekt. Ook na een flink aantal *go sees*, wat je een open sollicitatie voor modellen kunt noemen, bleef de telefoon bij Face wel rinkelen, maar helaas niet voor mij.

'This situation lasts for more than a month already,' verzuchtte ik tegen Jason. Ik vertelde hem dat ik toch wát moest en dat ik aan de slag was gegaan bij een evenementenbureau dat mooie meisjes inhuurde om bij festiviteiten champagne rond te delen of bij de ingang kaartjes af te scheuren. Kennelijk was ik daar wel mooi genoeg voor. Ik deed dat een paar avonden per week. Best leuk werk, vertelde ik, en het verdiende goed. Maar het was natuurlijk niet wat ik écht wilde.

'Maybe I should pick up a study...' zei ik peinzend. Maar ja, wat voor studie dan? Doordat ik na mijn middelbare school meteen naar het buitenland was gegaan voor mijn modellencarrière, was het niet mogelijk geweest om me te richten op bijvoorbeeld dans- en zanglessen en voelde ik me niet voorbereid genoeg om auditie te doen voor een muziek- of theateropleiding. Soms had ik er spijt van dat ik me daarin niet voldoende had ontwikkeld. Misschien moest ik dat alsnog gaan doen, maar ik wist niet of ik het nog zou durven...

'Let's talk about something else,' besloot ik mijn verhaal.

Jason sloeg een arm om me heen en zei dat hij helemaal

begreep hoe ik me nu voelde. Dat hij zich ook wel eens had verheugd op een job die plotseling niet doorging. Maar toen was er geen sprake geweest van een bedrag met vier nullen voor de komma en een mogelijke internationale doorbraak. Dus dit was voor mij veel erger, vond hij.

'Your time will come, I'm sure,' sprak hij me bemoedigend toe.

Ja, ja, hoe lang ik dat al niet hoorde...

Hij kuste me en zei dat hij in ieder geval heel blij was dat we weer een keer samen waren.

Ja, eindelijk, dacht ik. Eerst was ik van plan geweest om tijdens mijn vlucht naar New York een tussenstop in Londen te maken. Dat had ik niet alleen voor me uit moeten schuiven omdat mijn job niet doorging, maar ook omdat er bij Jason steeds iets tussenkwam. In tegenstelling tot mij had hij veel werk en als je veel wordt geboekt, kun je als model slecht dingen van tevoren plannen.

Natuurlijk was ik teleurgesteld geweest dat hij niet al eerder een paar dagen vrij had gepland, maar ik had geduldig afgewacht tot de tijd rijp was.

Ik legde mijn hoofd tegen zijn schouder. *'Yes, finally together,'* zei ik met een tevreden zucht.

Even keek Jason achterom en begon te grinniken. *'On the stairs of a church!'*

Gespeeld streng keek hij me aan en vroeg waar mijn trouwjurk was.

Lachend antwoordde ik dat ik die naar de stomerij had gebracht. *'It got dirty from practicing in it.'*

Ongeveer een jaar geleden hadden we elkaar ontmoet tijdens een bruidsshoot in Tokio, waar hij de bruidegom had

mogen spelen en ik de bruid. Ik had een spetterende rode trouwjurk aangehad, die net als alle trouwjurken beroerd zat, maar waarin ik er betoverend had uitgezien. Wat een gave shoot was dat geweest, en wat hadden we gelachen! Sindsdien waren de grappen die we over onze zogenaamde bruiloft maakten een *running gag* geworden.

Ik keek naar de kerk achter ons, die hoog boven ons uit-torende. ‘*So we’ll get married in this church?*’ stelde ik hem luchtig voor.

Jason kustte me nog een keer. ‘*You bet,*’ zei hij.